

— Καλ' ἡμέρα σου, συμβία μου!

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐθεώρησε τὸν ἀσπασμὸν τοῦτον εἰσιζότερον τοῦ δέαντος καὶ μάλιστα παράτολμον.

— Ὑπάγωμεν εἰς τὴν λειτουργίαν, εἶπεν ὁ Γιάννης. Ἐρχεσαι, Ρόζα; Ἐρχεσθε, Κωνσταντῖνε;

— Διὰ τί με ὁμιλεῖτε, πάτερ μου, πληθυντικῶς;

— Διὰ τί; πῶς νὰ ὁμιλήσω ἐνικῶς εἰς κύριον ὁποῖος εἶσθε;

Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ἐρυθρίασας ὑπετραύλισέ τινας λέξεις.

— Κ. Κωνσταντῖνε, εἶπεν ἡ μυλωνὴς με σέδας ἀνάμικτον εἰρωνείας, ὑπάγετε με τὸν ἄνδρα μου, καὶ σὰς φθάνω. Ἐγὼ νὰ δώσω διαταγὰς δια νὰ καλοδεχθῶν τὸν συμβολαιογράφον.

Ὅτε ἤκουσεν ὁ Κωνσταντῖνος τὸ ὄνομα τοῦ συμβολαιογράφου, ἠγανάκτησε, καὶ στηριχθεὶς εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατρὸς του εἶπε πρὸς αὐτὸν ἐνῶ ἐπροχώρου.

— Τῶντι ἀπεφασίσατε νὰ ὑπανδρευθῆτε εἰς τοιαύτην ἡλικίαν;

— Καὶ διὰ τί ὄχι; ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἀνορθούμενος, καὶ ἐπιδεικνύων τὰ φυσικά του πλεονεκτήματα· δὲν εἶμαι ἀκόμη τόσο μουχλιασμένος.

— Βέβαια.

— Τόσω ἀφανισμένος.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον.

— Καὶ ἐκεῖνη εἶναι εὐμορφη.

— Ἀλοιμόνον!

— Διὰ τί αὐτὸ τὸ ἀλοιμόνον.

— Διότι, ἐψηθύρισεν ὁ Κωνσταντῖνος, ἔχετε τριάντα χρόνους περισσότερον ἀπ' αὐτήν.

— Ναί, πλὴν τί πρὸς τοῦτο;

— Καὶ ὅταν γηράσετε, αὐτὴ θὰ εἶναι ἀκόμη νέα.

— Ὡ! ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶμαι ὑγιής.

— Σκεφθῆτε καλὰ πρὶν.

— Καὶ δὲν με μένει πλέον καιρὸς.

— Διὰ τί;

— Διότι ἐπροκήρυξα τοὺς γάμους μου.

— Τί σημαίνει; ἀνέκραξεν ὁ Κωνσταντῖνος· δὲν βλέπομεν καθημερινῶς γάμους διαλυομένους;

— Τώρα θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ συμβολαιογράφος.

— Διάβολε!

— Καὶ ἤξεύρετε ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὴν Δρυμαλιάν.

— Ἦμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ναί· πλὴν ἐπύνησε τὸ συμβόλαιον.

— Δὲν ἄφησε τὰ ὀνόματα ἄγραφα;

— Δὲν ἤξεύρω... Διὰ τί!

— Διότι ὁ κόπος του δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς μάτην τὸ συμβόλαιον ἢμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἄλλον.

— Καὶ εἰς ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης μειδιῶν πονηρῶς.

— Διάβολε! ἀπεκρίθη εὐσταθῶς ὁ Κωνσταντῖνος, εἰς ἐμὲ, ἐὰν θέλῃς.

Ἐν τούτῳ ἐφθασε καὶ ἡ μυλωνὴς.

— Ἦξεύρετε, Ρόζα, εἶπεν ὁ Γιάννης, ὅτι ἡ μέλουσα εὐτυχία μου μ' ἐπρομήθευσεν ἀπὸ τώρα ἀντιζήλους; Ἐγὼ ἕνα ἀντεραστήν...

— Τόσω χειρότερα δι' αὐτόν! ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα,

— Μαντεύεις ποῖον;

— Ὡ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνη μειδιάσασα, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι δύσκολον· ἀντεραστής σου εἶναι ὁ ἐξαδελφός μου τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ δὲν ἐπιτυχάνει· δὲν βέλω ἄνδρα με μαῦρον φόρεμα, ἐγὼ ἡ ὁποία εἶμαι μυλωνῶ καὶ θὰ τοῦ τὸ ἀλευρόνω κάθε ὥραν.

— Αὐτὸ σὲ πειράζει; ἀνεφώνησεν ὁ Κωνσταντῖνος, ἀποβάλλων τὸ ἐνδυμὰ του καὶ ῥίπτων αὐτὸ εἰς τοὺς πόδας τῆς νέας τῆς ὁποίας κατεφίλει καὶ τὰς δύο χεῖρας· ἰδὲ με μόνον με τὸ ὑποκάμισον... ὡς μυλωνῶν!

— Ἦξευρε ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς ποτὲ εἰς Ἀθήνας, καὶ ὅτι ἂν κάμωμεν παιδί, δὲν θὰ ὑπάγουν ποτὲ εἰς τὸ Γυμνάσιον.

— Σὲ τὸ ὑπότοχομαι.

— Παράδοξον! ἐψηθύρισεν ὁ μπαρμπα Γιάννης· οἱ σημερινοὶ νέοι δὲν θέλουν νὰ γίνουν ὅτι εἶναι καὶ οἱ πατέρες των!...

Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἐπίκρισις τῆς διαγωγῆς τοῦ υἱοῦ του, τὴν ὁποίαν ἐπέφερεν ὁ ἀγαθὸς Γιάννης, ὅστις εὐχαρίστως ἀνέλαθεν ἄλλο πρόσωπον τοῦ δράματος, καὶ ἀπὸ συζύγου ἔγεινε πεινερὸς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΕΡΙ ΤΕΡΑΤΩΝ.

ὑπὸ I. Δε-Κιγάδλια.

—ο—

Πάντοτε καὶ πανταχοῦ τὰ τέρατα ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν οὐ μόνον τῶν πεπαιδευμένων, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ὄχλου, ὅστις ἐκπληττόμενος ἀπὸ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐκτακτον καὶ ἀπύνητος τῆς μορφῆς αὐτῶν, ἐπλάσσε διὰ τῆς ἀγαλινώτου αὐτοῦ φαντασίας πολλὰ οὐ μόνον ἀλλόεστα ἀλλὰ καὶ πάντῃ ἀδύνατα νὰ ὑπάρξωσιν, ἅτινα ὅμως ἐφθασαν νὰ πιστεύσωσιν ἐνίοτε καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπιστήμονες. Τούτου ἕκκα ἡ ἱστορία τῶν ὀργανικῶν τούτων ἀνωμαλιῶν κατὰ τὴν πρώτῃ αὐτῆς περίοδον, δηλονότι ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων μέχρι τῆς 17^{ης} ἐκατονταετηρίδας, δὲν παρουσιάζει ἢ παρατηρήσεις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον παραμορφωμένας, καὶ πολλάκις πάντῃ ἀνωπώτατους, ἂν καὶ μετὰ τῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀσχοληθέντων εἰσὶ καὶ διασημότεοι συγγραφεῖς, οἷοι ὁ Ἰπποκράτης, Ἀριστοτέλης, Πλίνιος, Γαληνός, Ἐμπεδοκλῆς, Δημόκριτος, καὶ ἄλλοι, οἵτινες ὅμως ἀναφέρουσι καὶ γεγονότα ἀκριβῶς ἐκτεθειμένα καὶ ἐπιβεβαιωθέντα ἐκ μεταγενεστέρων παρατηρήσεων, ὡς ὁρθῶς λέγει ὁ Λικέτιος ἐν τῷ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πολυτίμῳ συγγράμματι αὐτοῦ. (Liceti de monstrorum causis natura et differentiis. L. II.). Κατὰ τὴν δευ-

τέραν ὅμως περίοδον ἡ Τερατολογία ἔλαβεν ἐπιστημονικωτέραν ὠθησιν, καθότι πλῆθος γεγονότων περιεγράφησαν μετ' ἐπιστημονικῆς ἀκρίβειας, καὶ εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ἡγέρον ἔμβριθεῖς συζητήσεις περὶ τῆς γενέσεως τῶν τεράτων. Τῶν συζητήσεων τούτων μετέσταν οἱ διασημότεροι τοῦ τότε καιροῦ φυσιολόγοι, οἱ οὗτοι ὁ Λιτρές, Λυθερνέος, Βινσλόδιος, Λεμέριος, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, πρὸ πάντων ὅμως διακρίθησαν μεταξὺ τούτων οἱ δύο τελευταῖοι, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος διασχυρίζετο ὅτι αἱ ἐκ γενετῆς ὀργανικαὶ αὗται ἀνωμαλίας πηγάζουσιν ἐκ πρωτογενοῦς ἢ ἀρχικῆς τινος ἀλλοιώσεως τοῦ γόνου (germe), ὁ δ' ἕτερος ἀπέδιδεν ἀπεναντίας αὐτὰς εἰς τυχαίας τινὰς περιστάσεις ἱκανὰς νὰ προξενήσωσι ταύτας διὰ τῆς ἰδίας ἐπενεργείας ἐπὶ τῆς πρωτογενοῦς ὀμαλῆς ἀναπτύξεως τοῦ γόνου. Ἐπομένως τὸ περὶ πρωτογενοῦς ἢ προσκλήτου ἀλλοιώσεως τοῦ γόνου ζήτημα κατέστη κατὰ τὴν ἐκ ἐκατονταετηρίδα ἀντικείμενον πολλῶν λόγων καὶ πολυαριθμῶν συγγραμμάτων, ὧν τὸ πλεῖστον μέρος ὑπεστήριξε τὰς ἐκ τυχαίων περιστάσεων ἀλλοιώσεις τοῦ γόνου. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ ἀνεφάνη τὸ ἀξιολόγον περὶ Τεράτων (De monstris, Lausonii 1768) σύγγραμμα τοῦ πολυμαθοῦς Ἀλλέρου ὁ ἔθεσε τρόπον τινὰ τὰς πρώτας βάσεις τῆς τερατολογικῆς ἐπιστήμης, ἥτις ὅμως δὲν ἔλαβεν ὅλην τὴν μεθοδικὴν αὐτῆς ἀνάπτυξιν ἢ ἐπὶ τῆς τρίτης περιόδου, ἥτοι ἐπὶ τῶν νῦν ἡμερῶν, ὅτε πρῶτος ὁ περικλητὸς I. Φ. Μέκελος, ἂν καὶ ὑποστηρίξει ἐν μέρει ἐν τῷ ἀξιολόγῳ αὐτοῦ ἐγχειριδίῳ τῆς Παθολογικῆς ἀνατομίας τὴν περὶ πρωτογενοῦν ἀλλοιώσεων δόξαν τοῦ Βινσλόδιου, ἔθεσε τὰς πρώτας βάσεις τῆς ὑπὸ τῶν νεωτέρων φυσιολόγων παραδεχθείσης θεωρίας περὶ γενέσεως τῶν τεράτων. Κατ' αὐτοὺς αἱ διάφοροι μορφαὶ τῶν ἀπλῶν τεράτων πηγάζουσιν ἐκ τῆς ἐμμοιῆς διαβατικῶν τινῶν καταστάσεων τοῦ ἐμβρύου παρεμποδισθέντος ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτοῦ. Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην ὑπάρχει ἀναγκαῖα τις μεταξὺ τῶν διαφορῶν τούτων ἀνωμαλιῶν σχέσις, διότι ἅπασαι πηγάζουσιν ἐκ τινος διαβατικῆς μὲν ἀλλὰ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ εἶδους καταστάσεως εἰς ἣν εὐρίσκεται τὸ ἐμβρυον κατὰ τινὰς περιόδους τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ, καὶ διαρκούσης τῆς ὁποίας τυχαία τις διατάραξις διέκοψε τὴν τακτικὴν πορείαν τῆς μορφώσεώς του. Εἶναι ἀληθές ὅτι γεγονότα ἀναμφισβήτητα συντείνουν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θεωρίας ταύτης, ἥς ἔχνη ἀπαντῶνται εἰς τὸν Ἀρθέριον, Βόλφιον, καὶ Αὐθενριέον, καὶ ἦν μετὰ τὸν Μέκελον παρεδέχθησαν καὶ ἀνέπτυξαν ἔτι μᾶλλον ὁ Ρέιλος, Τιεδεμάννος, Χωσιέρος, Βελκάρδος, Ὁθων, Βλυμενδάχιος, Δε-Βλαινβίλλος, Ἐνσίγγερος, Λευκάρδιος, Γεφρουά-Σαιντ' Ἰλαῖρος, Βρεσχέτος Σέρρες κτλ. ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι περιστάσεις πολλαὶ δὲν ἐπιτρέπουν τὴν κατὰ τὴν δόξαν τοῦ Μέκελου καὶ ἄλλων νεωτέρων καθολίκευσιν αὐτῆς.

Πρὸς ἀκριβεστέραν δὲ σπουδὴν καὶ διάκρισιν τῶν ὑπὸ μυρίας μορφὰς παρουσιαζομένων τεράτων, ἀνάγκη ἦτο καὶ ἐπιστημονικῆς τινος κατατάξεως αὐτῶν

εἰς διαφόρους κλάσεις, ὅπερ καὶ ἐπρασπύθησαν νὰ κατορθώσωσι διάφοροι τῶν νεωτέρων φυσιολόγων, μάλιστα δὲ ὁ Δικέτιος, Ἰδερὸς, Μιλακαρνίος, Βαίγτελος, Βυρβὼν, Βλυμενδάχιος, Μέκελος, Βρεσχέτος, Ὁθων, Χαρβέτος, καὶ Σαιντ' Ἰλαῖρος· ἀλλ' οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐπέτυχε κατ' ἀκρίβειαν εἰς τὸν προτιθέμενον σκοπὸν, διότι ἅπασαι αἱ προταθεῖσαι διαιρέσεις εὐρίσκονται καθ' ἓνα ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἐλλειπεῖς, καὶ πρὸ πάντων εἰς οὐδεμίαν τούτων ἀπαντᾷται ἡ ἀπαιτούμενη διάκρισις μεταξὺ τῶν τερατωδῶν ἀνωμαλιῶν καὶ τῶν μικρῶν ἀνωμάλων ἀλλοιώσεων ἃς συνήθως δὲν συμπεριλαμβάνομεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν λεγομένων κυρίως τερατωδῶν ἀλλοιώσεων, διότι κατὰ τὴν γενικὴν περὶ τεράτων ἰδέαν τοῦτο δύναται νὰ ὀρισθῇ ὀργανικόν τι ὃν ἐκ τοῦ τῶν ζώων γένους (*) φέρον ἐκ γενετῆς διάπλασιν ἐπαισθητῶς ἀπαδούσαν πρὸς τοὺς συνήθεις τῆς φύσεως νόμους, ἥτοι ἔχον τὴν κατασκευὴν τινῶν ἢ ὅλων τῶν μερῶν αὐτοῦ ἐπαισθητῶς διάφορον τῆς χαρακτηριζούσης τὰ ὅμοειδῆ αὐτοῦ ἄτομα. Ἐπομένως ἂν ἡ διαφορὰ ἦναι ἀνεπαίσθητος καὶ σμικρὰ, τὸ φέρον αὐτὴν ἄτομον οὐδόπως θεωρεῖται ὡς τέρας, ἂν καὶ τινες τῶν φυσιολόγων καὶ μάλιστα ὁ Φάορης ἠθέλησαν νὰ συμπεριλάβωσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν τερατωδῶν ἀνωμαλιῶν ἅπασας τὰς ἀλλοιώσεις, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ αὐτῶν τῶν ἐκ παθολογικῶν αἰτιῶν πηγάζουσιν, οἷαι ὁ ὕδροκέφαλος, αἱ ἐξογκώσεις κτλ.

Τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀποκτήσωσιν ἀκριβεῖς περὶ τερατολογίας γνώσεις παραπέμπομεν εἰς τὰ εἰδικὰ περὶ τούτου συγγράμματα, ἰδίως δὲ εἰς τὸ τοῦ I. Γεφρουά Σαιντ' Ἰλαῖρου, τὸ καὶ ἐπιγραφόμενον « Histoire générale et particulière des anomalies de l'organisation chez l'homme et les animaux, etc. Bruxelles, 1837. » Ἡμεῖς δὲ περιοριζόμεθα νὰ περιγράψωμεν ἐν συντόμῳ ὀλίγα τινὰ ἐκ τῶν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς γεννηθέντων καὶ μᾶλλον ἀξιοπεριέργων τεράτων.

Ἐν ἔτει 1701 ἐγενήθη εἰς Σόνον τῆς Οὐγγρίας δίσωμον θῆλυ θρέφος ὃ ἐπωνομάσθη Ἑλένη καὶ Ἰουδιθ. Τοῦτο κατὰ τὸ ἔσδομον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος περιεφέρθη πρὸς θέαμα εἰς τὰς σημαντικωτέρας τῆς Εὐρώπης πόλεις ὅπου παρετηρήθη μετ' ἐπιστημονικῆς ἀκρίβειας ὑπὸ διαφορῶν τῆς τότε ἐποχῆς φυσιολόγων. Τὰ δύο ταῦτα κοράσια τὰ ὅποια ἦσαν προσκεκολλημένα κατὰ τὸ κάτω τῆς ράχως μέρος, προήγαγον τὸ ζῆν μέχρι τοῦ 22 ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν. Διέφερον δὲ ἀλλήλοις τὰ μέγιστα καὶ κατὰ τὴν κρᾶσιν καὶ κατὰ τὸν ἠθικὸν χαρακτῆρα· διότι, ἡ Ἑλένη ἦτο πλέον μεγαλόσωμος, καὶ εὐτραφής, ὠραιότερα, ἡπιωτέρα καὶ μᾶλλον ἀγχίνους τῆς ἄλλης. Ἄν καὶ ἡγαπῶντο θερμῶς, συνέπεσεν ὅμως πολλάκις, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν νηπιότητα αὐτῶν, νὰ ἐλθῶσιν εἰς ἐριδας, καὶ τότε ἐπάταξεν ἡ μία τὴν

(*) Ἐπιστημονικῶς θεωρούμενα δύνανται δικαίῳ τῷ λόγῳ καὶ αὐτὰ τὰ φυτὰ τὰ ἀνωμάλως διωργανισμένα νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν τεράτων, ἀλλ' ἡ γενικὴ περὶ τεράτων ἰδέα ἀποκλείει τὰ φυτὰ τῆς βῆθης κατηγορίας.

ἄλλην. Ἐνίστα δὲ ἡ ἰσχυροτέρα ὕψονε τὴν ἄλλην ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καὶ ἀκούσαν τὴν μετέφερον ὅπου αὕτη ἐξούλετο. Τούτων τὴν περιγραφὴν ἀπαντῶμεν εἰς πλείστα συγγράμματα ὡς καὶ εἰς τὸ ἄριστον τῆς φυσικῆς ἱστορίας πόνημα τοῦ Βυρϋῶνος.

Κατὰ τὴν 6 Δεκεμβρίου τοῦ 1706 ἔτους ἐγεννήθη ἐν Λονδονδερῇ βρέφος φέρον δύο κεφαλὰς καὶ τέσσαρας θραχίονας ἐπὶ ἐνὸς μόνου κορμοῦ. Ἦτο δὲ δεξιόθεν μὲν βῆλυ ἀριστερόθεν δὲ ἄρρεν. Ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ ἄρρενος ἔκειτο ὀπίσθεν τῶν ὤμων τοῦ βῆλεως, ἡ δὲ ἀριστερὰ τούτου ὀπίσθεν τῶν ὤμων ἐκείνου, ὥστε ἐφαίνοντο ὡς ἀμειβόμενος ἐναγκαλιζόμενα. Τὸ τέρας τοῦτο ἐπέζησεν ὀλίγα μόνον λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ τὴν γέννησίν του, ἡ δὲ περιγραφὴ

πρὸς ἰνίον. Ἡ κεφαλὴ αὕτη, ἂν καὶ μικροτέρα τῆς κυρίας κεφαλῆς, εἶχεν ὅμως ὅλα τὰ ἀπαρτίζοντα συνήθως τὴν κεφαλὴν μέρη, ὧν ὅμως αἱ λειτουργίαι ἐτελοῦντο ἀσθενέστερον τῶν τῆς κυρίας κεφαλῆς. Τὸ τέρας τοῦτο ἔζησε δύο περίπου ἔτη. Τὴν δὲ περιγραφὴν αὐτοῦ συνέταξεν ὁ περικλητὸς Εὐεράρδος Όμος, ἥτις ἀπαντᾶται ἐν τῷ XXX τόμῳ τῶν φιλοσοφικῶν Συναλλαγῶν.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν περιήρχοντο τὴν Εὐρώπην δύο ἀδελφοὶ Σίναί γνωστοὶ ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν, Δίδυμοι τοῦ Σιάμ, γεννηθέντες ἐν ἔτει 1811 καὶ στήθος πρὸς στήθος ἀλλήλοις προσκεκολλημένοι. Τούτων τὴν περιγραφὴν ἀπαντῶμεν εἰς πλείστα τῶν περιοδικῶν τῆς Εὐρώπης συγγραμμάτων, καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν Ἀ-

Ἑλένη. Ἰουδίθ.

Ρίτα. Χριστίνα.

αὐτοῦ ἀπαντᾶται ἐν ταῖς φιλοσοφικαῖς Συναλλαγαῖς τοῦ ἔτους 1709. Τομ. 26.

Ὁ Μέρκος ἐδημοσίευσεν ἐν ἔτει 1709 τὴν περιγραφὴν βρέφους ἔχοντος κεφαλὴν μὲν μικροτέραν πολὺ τοῦ συνήθους, πρόσωπον δὲ κεκαλυμμένον ἐντελῶς ἐκ τριχῶν. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ὑπῆρχε μικρὰ τις σαρκώδης ἐξόγκωσις καὶ ἄνω αὐτῆς ὀφθαλμὸς τρίγωνος ἐστρεφεῖτο δὲ ἐντελῶς καὶ ῥινὸς καὶ στόματος.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ἀναγινώσκουμεν ὅτι κατὰ τὸ 1712 ἔτος ὁ Βαυδόναιος ἀπέστειλεν πρὸς αὐτὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν νεκρογενοῦς βρέφους, οὗ ἡ καρδιά εὕρισκετο ἐξωθεν τῆς θωρακικῆς κοιλότητος καὶ κρεμασμένη ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ ἐν εἰδὲι παρασήμου.

Κατὰ τὸν Μαΐον μῆνα τοῦ 1783 ἔτους ἐγεννήθη ἐν Βαγγάλῃ ὑπὸ Ἰνδῶν γονέων, βρέφος τι φέρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐτέραν κεφαλὴν προσκεκολλημένην ἰνίον

ποθήκην τῶν ὠφελίμων καὶ τερπνῶν γνώσεων, φυλ. 3. ἔτος 1847.

Τὴν 12 Μαρτίου τοῦ 1829 ἐγεννήθη εἰς Σασάρε τῆς Σαρδουῆς δικέφαλον κοράσιον Ρίτα Χριστίνα ἐπικληθέν. Ἡ πρὸς ἀριστερὰ τῆς συμφύσεως κεφαλὴ, ἦτοι ἡ Χριστίνα, ἦτο εὐρωστοτέρας κράσεως ζωηροτέρα καὶ ἐβῆλαζε πλέον τῆς ἄλλης, ἰσχυρῆς οὐσῆς καὶ καχεκτικῆς. Ἐζήταν ἐννέα περίπου μῆνας, ὅτε προσβληθεῖσα ἡ Ρίτα ὑπὸ ἰσχυρᾶς βρογχίτιδος ἀπεδίωξε μετὰ τριήμερον ἀσθενεῖαν, διαρκούσης τῆς ὁποίας ἡ Χριστίνα ἐφαίνετο ὑγιῆς καὶ εὐθυμος, ἀλλὰ μόλις ἐξέπνευσεν ἡ Ρίτα καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐτελεύτησε καὶ ἡ Χριστίνα. Περί τοῦ δικεφάλου τούτου ἀτόμου ἐγράψαν πλείστοι συγγραφεῖς, πρὸ πάντων ὅμως ὁ Μαρτίνος Saint - Ange, ὁ Καστέλλας καὶ ὁ Σέρρες.

Πρὸ τινῶν ἐτῶν ὑπῆρχεν ἐν Καντώνῃ τοῦ Σινικοῦ κράτους ἀνθρωπὸς τις θηγαγῆς φέρων προσκεκολλημένον κατὰ τὴν χώραν τοῦ ξιφοειδοῦς αὐτοῦ ὅστω

ἕτερον μικρὸν ὡς ἔμβρυον, ἄτομον ἑλλειπὲς μόνον κεφαλῆς καὶ προσηρμοσμένον διὰ τοῦ λαιμοῦ εἰς τὴν προρρήθεισαν χώραν. Τὸ παράσιτον τοῦτο ἄτομον ἐτρέφετο ἐκ τῆς κυκλοφορίας τοῦ μεγάλου, ἀλλ' ἐξεπλήρου ἰδίως τὰς ἐκκριτικὰς αὐτοῦ λειτουργίας. Τούτου τὴν περιγραφὴν συνέγραψαν ὁ Πέαρσον καὶ Λιδιγστόνος ἐν τῇ ἰατροφυσικῇ ἐφημερίδι τοῦ Λονδίνου.

Σινός.

Πατὰ τὸ 1826 ἐπιστρέφων ἐξ Αἰγύπτου εἰς Παρίσιον ὁ Παπαλάκουας ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ μικρὸν πτώμα ταριχευτὸν ἢ μούμιαν ἣν ἀνεῦρεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑρμοπόλει. Τὸ πτώμα τοῦτο ὑπερ' ἐνομιζέτο πληθίκου ὡς μεγίστην μετ' αὐτοῦ ὁμοιότητα ἔχον, ἐξετασθὲν μετ' ἐπιμελείας παρὰ τοῦ σοφοῦ Σαιντ' Ἰλαίρου, τοῦ πατρὸς, ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο πτώμα ἀνθρώπινου βρέφους τερατώδους μορφῆς. Τούτου δὲ τὴν περιγραφὴν ἀπαντῶμεν εἰς τὰ χρονικά τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, καὶ εἰς τὸ ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου 1826 φυλ. τοῦ Νηνύτορος.

Δὲν εἶναι σπάνια καὶ τὰ ἐκ ζώων γεννώμενα τέρατα, μάλιστα παρὰ τοῖς συγγραφείοις ἀπαντῶμεν πλείστα τοιαῦτα παραδείγματα. Οὕτως ὁ Φλουέρος ἀναφέρει ἐν τῷ 21 τόμῳ τῶν φιλοσοφικῶν Συναλλαγῶν, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1699 συνέπεσε νὰ ἴδῃ ἐν Οὐεσφόρδῃ χοῖρον ἔχοντα ὅμοιον σχεδὸν τοῦ ἀνθρώπου πρόσωπον. Ὁ δὲ Ὁζερετακόβκης ἀναφέρει ἐν τῷ Α' τόμῳ τῶν ὑπομνημάτων τῆς ἐν Πετροῦπολει Αὐτοκρατορικῆς Ἀκαδημίας, ὅτι κατὰ τὸ 1809 εἶδε γαλὴν συγχειμένην ἐξ ἐτέρων ἐξ γαλῶν. Καὶ ἐγὼ πρὸ τινων ἐτῶν ἐδημοσίευσα διὰ τῆς Ἀθηναῶς περιγραφὴν ὀρνίθου συγχειμένης ἐκ δύο σχεδὸν ὀρνίθων. Μυρία δὲ ἄλλα τοιαύτης φύσεως παραδείγματα ἀπαντῶμεν εἰς διαφόρους συγγραφεῖς, ἀλλὰ κρίνομεν περιττὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν αὐτὰ ἐνταῦθα.

ΠΕΡΙ

ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ (EDUCATIO.)

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι τε καὶ Ῥωμαίοις.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. ΡΖ').

—ο—

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ.]

Ἡ ἐν τῷ ἑλληνι λόγῳ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ ἐκπαίδευσις ἐγένετο πάντοτε γενικωτέρα ἐν Ῥώμῃ, καὶ κατ' ὀλίγον προέκυψαν ἐξ αἰρέτοι συλλογαὶ βιβλίων (Σύλλα, Λουκούλλου, Κράσσου, Πομπηίου, Οὐάρρωνος, Κικέρωνος κ. ἄλ.), προσεταί τοῖς πεπαιδευμένοις φίλοις εἰς χρῆσιν. Ὁ δὲ Οὐάρρων (Varro), ὁ doctissimus Romanorum, περὶ τοὺς χρόνους τούτους συνέγραψε καὶ βιβλίον περὶ ἀνατροφῆς (*Carpye, aut de liberis educandis*), ἀποδείξας, ὅτι ἡ βελτίωσις τῶν περὶ τὴν ἀνατροφὴν ἦν ἐπιθυμητὴ τοῖς σωφρονεστέροις. Περὶ δὲ τῆς εἰσχωρησάσης ἐμψυθούσης σπουδῆς περὶ πνευματικὴν διαμόρφωσιν καὶ πολυμάθειαν (*eruditio*), ἅμα δὲ περὶ τινος σοφῆς τοῦ χρόνου χρήσεως, ἐκ τῆς πολυμαθείας τῆς πολιτικῆς ἐνεργείας προσελθούσης, μαρτυροῦσιν οἱ νῦν συρμὸς γενομένοι *anagnostae* καὶ τὰ *acrostomata*, οἵτινες ἐνητχόλουν τὸ πνεῦμα τοῦ ἐπισήμου Ῥωμαίου ἐν τοῖς δείπνοις καὶ ἄλλοτε, ὅσας τις ἠδούλετο μᾶλλον ἀκούειν ἢ ἀναγινώσκειν, μέσον οὐ γενικὸν καταστὰν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τοῦ καρποῦσθαι πᾶσαν ὥραν καὶ πανταχοῦ δύνασθαι μαθάνειν. Παρ' ἐκείνοις ἀναφαίνονται αἱ παιδραὶ διατριβαὶ καὶ συνδιαλέξεις ἐν τοῖς δείπνοις, οἷας εὐρίσκομεν παρισταμένας ἐν τοῖς συμποτίοις τοῦ Πλάτωνος καὶ Ξενοφώντος.

Ἐνταῦθα ἐφθάσαμεν εἰς τὴν περίοδον, καθ' ἣν αἱ νέοι Ῥωμαῖοι μεταβαίνουσιν εἰς Ἀθήνας, Ρόδον, Ἀπολλωνίαν, Μιτυλήνην, ἵνα ἐκπαιδευθῶσιν ἐκεῖ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ῥητορικῇ, τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ ἄλλοις κλάδοις τῆς ἐπιστήμης, εἰ καὶ περὶ τοῦ χρόνου, ὅτε ὁ ποιητὴς Ἀρχίας (1) ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν, ὁ Κικέρων ἠδύνατο εἰπεῖν *erat Italia tunc plena Graecarum*

(1) Ὁ Ἕλλη ποιητὴς Α. Δικλῖος Ἀρχίας κατήγετο ἐκ καλῆς οἰκίας Ἀντιοχείας τῆς ἐν Συρίᾳ. Δούς ἤδη δείγματα τῆς ποιητικῆς τοῦ εὐφυῆς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ ἐν ταῖς πλείσταις πόλεσι τῆς Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος, ὥς περιηγεῖτο, μετέβη ἐνταῦθα εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, ἐνθα ἐπολιτογραφήθη ἐν Τάραντι, Ρηγίῳ, Νεαπόλει καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Ῥώμην ἐπὶ τῆς διατείας τοῦ Κέλτου καὶ Μάρκου 652 Ρ. (402. π. Χ.). Ἐν Ῥώμῃ τυχὼν φιλόφρονος ὑπεδοχῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν Λουκούλλων, ἀπήλασε τῆς φιλίας καὶ ὀμιλίας τῶν ἐπιφανῶν καὶ πεπαιδευμένων Ῥωμαίων. Τὸ δ' ἐνδέκατον ἔτος μετὰ τὴν εἰς Ῥώμην ἀφίξιν του (663. Ρ.) μετέβη μετὰ τοῦ Λουκούλλου εἰς Σικελίαν, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπανόδου συστάσει αὐτοῦ ἐπολιτογραφήθη ἐν Πρακλείᾳ, πόλει συμμάχῳ τῆς Ῥώμης (*civitas amicitissimo jure ac foedere*). Ὅτε δὲ τῷ 664 Ρ. κατὰ τινὰ νόμον τῶν δημάρχων Σιλουανίου καὶ Κάρβωνος